

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18650/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Тимотијевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради утврђења ништавности уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1139/24 од 07.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1139/24 од 07.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1139/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1139/24 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 20089/20 од 28.11.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав Уговор о школовању у Војној гимназији, без заводног броја од 31.08.1994. године, да се утврди да је Уговор о школовању у Војнотехничкој академици Војске Југославије закључен 28.09.1998. године, заводног броја .. од 12.10.1998. године делимично ништав у члану 3. тачка 3. који гласи: „Студент АА се обавезује: 3) да Генералштабу Војске Југославије накнади трошкове школовања у случајевима: а) ако школовање прекине по личном захтеву-молби, б) ако изгуби право на даље школовање због недовољног општег успеха у војној академији, в) ако својом кривицом изгуби статус студента, на начин и у случајевима предвиђеним одредбама закона о војним школама и војним научноистраживачким установама и других прописа, г) ако по завршетку школовања у војној академији одбије да ступи у професионалну војну службу, д) ако му професионална војна служба престане по захтеву, а у служби не остане онолико времена колико је прописано Законом о Војсци Југославије“ и обавезан тужилац да

туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о браку и породичним односима, важећег у време закључења спорних уговора, Закона о облигационим односима и Закона о Војсци Југославије, одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење да је ништав Уговор о школовању у Војној гимназији од 31.08.1994. године и члан 3. тачка 3. Уговора о школовању у Војнотехничкој академици Војске Југославије од 12.10.1998. године. Према датим разлозима, спорни уговори нису противни принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима. Чињеница да је Уговор о школовању у Војној гимназији од 31.08.1994. године, који је у потпуности извршен, потписао тужилац у време када је имао 15 година, односно када је био ограничено пословно способан, и деда тужиоца, а не један од родитеља, као законски заступник мал. тужиоца, је разлог за поништај (рушљивост) уговора, а тужба у овој правној ствари је поднета након истека рокова прописаних чл. 59. и 117. Закона о облигационим односима за њено подношење. Оцењено је и да одредба члана 3. тачка 3. Уговора о школовању у Војнотехничкој академици Војске Југославије закљученог 28.09.1998. године, заводног броја .. од 12.10.1998. године није противна члану 70. став 2. Закона о Војци Југославије нити другим императивним прописима, јер околност да у члану 3. тачка 3. уговора није изричито наведена обавеза тужиоца да у случајевима наведеним у том члану, Генералштабу Војске Југославије накнади трошкове школовања „у ревалоризованом износу, сразмерно неизвршеном делу обавезе“ не чини спорну уговорну одредбу ништавом. Изостанак у уговору те законске формулације не омогућава туженој да, у поступку наплате трошкова школовања од тужиоца за случај испуњености таквих услова, оствари накнаду преко границе предвиђене законом, односно преко ревалоризованог износа и несразмерно неизвршеном делу обавезе тужиоца према туженој.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.06.2020. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 423.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**